

UDVARHELYI HIRADÓ

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

Előfizetési árak:

Egész évre 8 kor. fél évre 4 kor. negyed évre 2 korona.
Egy szám ára 16 fil. — Községek-, körjegyzők- és tanítóknak
egész évre 6 korona.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

Becsek Aladár.

Hirdetések a legolcsóbban számíttatnak. Nyilttér sora
50 fillér. — Megjelen hetenként egyszer, vasárnap.
A hirdetés és nyilttér díja előre fizetendő.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Becsek D. Fia könyvnyomda

A vármegyék jövője.

Szeptember elsején új korszak lépett be a vármegyék közigazgatási életébe. A régi idők nótáriusai egy szép napon eltűnnek, helyettük felbukkanik majd a kellő iskolázottsággal, megfelelő szakképzettséggel rendelkező jegyző, akit most rendszeresített közigazgatási tanfolyamok lesznek hivatva produkálni.

Ez utóbbit mi is konstatáljuk és elvitáztathatlan, hogy erre már igazán régóta szükség volt. A legnagyobb fentartással csatlakozunk azonban azok nézetéhez, akik ebben a közigazgatás rendezésének előszelét látják. A magyar állam nem az ma, ami ötven évvel azelőtt volt, államéletünk fejlődésével azonban nem tartott lépést a közigazgatásnak helyes irányban való fejlesztése. Tulzó törekvés a centralizáció felé s ebből kifolyólag a közigazgatás minden szervezetének közvetlen bevonása az államhatalom körébe, a megyei, városi és községi autonómiának fokozatos eltüntetése jellemezte különösen a közelmúltat.

Ez volt az oka annak, hogy a közigazgatásnak különösen a legextremabb szervei mértékén túl el vannak halmozva teendővel, amelynek megfelelni már-már alig képesek. Az állam szaporította e teendőket legnagyobb részben, ráhárítva a megyei és községi közigazgatási közegekre oly feladatokat, amelynek elvégzése tulajdonképpen saját embereinek kötelessége volna.

Látjuk például, hogy a községi és körjegyzők teljesítik nagyrészen az állami adók kivetését, beszedését, az ujonczozási előmunkálatokat, a jegyzők a községekben a kormány-

rendeletek végrehajtói. Ily fontos teendővel szemben természetesen azok a feladatok, melyek a községi önkormányzattól kifolyólag a jegyző vállain nyugodtak, mindinkább háttérbe szorulnak. Így lettek a község autonómiájának képviselőiből lassankint az államhatalom eszközei. Ily körülmények között az államnak mindinkább éreznie kellett azt, hogy a jövőben a jegyzőkre csak úgy számíthat, ha nevelésüket saját maga veszi kezébe. Ennek köszönhetjük egyrészt a közigazgatási tanfolyamok rendszeresítését, másrészt azonban szükséges volt ezek megvalósítása azért is, mert a haladó kor minden téren úgy a közigazgatás terén is hovatovább fokozottabb ismereteket kíván. A jegyzőnek az évről-évre szaporodó törvények s naponkint felszínre kerülő rendeletek közt biztos kritériummal, tág látkörrel s megfelelő tudományos készséggel kell felruházva lennie, hogy feladatainak pontosan megtudjon felelni.

Ebből a szempontból nézve mi is örömmel üdvözljük a közigazgatási tanfolyamokat, már csak azért is, mert a jegyzői pályára lépőktől magasabb iskolai képzettséget kíván.

Ez új tanfolyamok létesülését az államcsinálás első lépésének is tekintik. A múlt eléggé megmutatta, hogy a vármegyékben az önkormányzat fogalma alatt nem a fontos közigazgatási érdekek elintézését, hanem mindenekelőtt a választási szabadságot értik. Igen sok vármegyei ember van, aki magát a közigazgatási kérdésekben szakembernek tartja és csak halvány sejtelmé van arról, vagy még az sincs, hogy az autonóm igazgatás kérdéseiben nem a tisztviselők választása dominál, hanem az, hogy a helyi

földmivelési érdekeket, az állattenyésztést, a helyi vízszabályozást, az iparügyet, az útügyet, az iskolaügyet, a szegényügyet stb. a népesség befolyása és segítsége mellett intézzék. Egy-egy főszolgabíró választása óriási fontosságú esemény, ellenben kong a gyűlésterem, ha valóban autonóm ügyet, pl. gazdasági vagy kulturintézkedést tárgyalnak.

Államéletünk egészséges fejlődésének mellözhetetlen követelménye, hogy a nemzet minden egyede *kellőképpen érvényesüljön*. Állami gyámkodás alatt megbénul az önségély, a nemzet atomjaiból kivész a tenni akarás érzete, az önérték tudata.

Pedig a jelek úgy mutatják, hogy a jövő társadalmi alakulása az önségély öntudatra ébredésétől függ. Az államnak tehát jó példával kell előljárni a decentralizációban. A megyei és városi, valamint a községi szervezeteket fokozottabb autonómiával kellene ellátnia, ahelyett, hogy jogaikból unos untalan lecsip egy keveset, ahelyett, hogy a megyék és községek választott alkalmazottait saját céljaira használja fel.

A gyámhatóságot kivéve — mely egy befejezett egész — szinte egyetlen igazgatási ág sincsen egészen a vármegyére bízva. A földmivelés, az ipar, a kereskedelem, az iskola stb. át meg át van szöve állami befolyással. A katonai ügyben, adóügyben a vármegye az állam megbízottja. A vízszabályozás, a középítés, az utügy csak részben vagy sehogysem a vármegyéé. Szegényügy pedig Magyarországon nincs. De, igen kevés kivétellel, a vármegyéknek gazdasági vagy kulturvágya sincs, valamint pénzalapjaik sincsenek vagy ha vannak, már el is

Örökbefogadás.

— Irta: Kálnay László. —

— No, lelkem, megszorodtunk.

Ezzel a szóval léptem be a feleségem nappali szobájába s tettem az ölébe egy pólyás gyereket.

— A többit majd elmondja Dudásné nemzeti asszony — folytattam, rámutatván a velem jött széles csipejű honleányra — én megyek, mert én rám nem várnak. Ez a hetedik is elkoplal ott, ahol a többi.

Nagyon egyveleges érzelmekkel tekintgetett szeretve tisztelt életpárom hol rám, hol Dudásné asszonyomra, hol meg a gyerekekre, mintha az erkölcsöm felől nem lenne egészen nyugodt; gyors távozásom azonban — mély sajnálatomra — megfosztott annak szerencsésjétől, hogy e tekintetekben tovább gyönyörködhessem.

Ahogy magára maradt a két menyecske, Dudásné asszonyom leült kínálatlan, az orrát megtörölte a zsebkendőjével és rákezdte hangos szóval a sirást, a könyei végigperregtek két bazsarózsa orcáján és beszélt kédezetlen sirva:

— Az én jó Istenem verje meg azt a gazembert, föld kihányja testit, ég kizárja lelkét, hulljon le a teste, mint a fa levele, az én jó Istenem döglessze meg éhen, így szerencsétlenné tenni egy jóra való, becsületes fehérszemélyt...

Hajzott rá a feleségem, hogy én felém ver a szó, csak azzal nem volt tisztában, ki lehet az a szerencsétlen fehér személy, Dudásné-e vagy a lánya, mert hogy Dudásné erre a szerencsétlenségre egy kicsint véneltette, bár hát a férfiak dolgában sohas-

lehet semmi bizonyosat tudni, amilyen elvetemültek; kezdte is Dudásné egy kis gyöngébfajta morális megvetéssel méregetni, bele is próbált kérdezni a Dudásné előadásába, de az nem reagált se szóra, se nézésre, az ő bőbeszédűségének gátat tört rohama elkapta a beleeső szót, mint a zuhatag a kavicsot, mint a vihar a falevelet, ment megakadástalan a maga utján.

— ... ozt' most megszökött a gazember (hitvestársam gyanuja izmosodik, oda akarja adni a kis ártatlant Dudásnének) csak tartsa a nagysága — szavalt Dudásné — jó helyen van az ott... vissza se jön többet ennek az istennek idejébe...

Hitvestársam meghökken, mert ezt a kifejlődést czégeres bűnöm, nyilvánvaló gázságom mellett sem várta, de nem is óhajtotta. Próbált szólni is, de az első szótagnál tovább nem mehetett, azt is elkapta a Dudásné eloquenciájának zuhatagja.

— ... Valahol Amerikában csalja most a világot a gazember...

No, a világszalást még csak elhitte felőlem a hitves, de afelől némi gyöngye kételyei voltak, hogy azóta Amerikába érhettem, de ezeknek kifejezést nem adhatott, mert a Dudásné svádája versenyparipaként rohant.

— ... Szegény nagysága!...

Ennél a szónál megtörölte a hitves is az orrát.

— ... szegény Nagysága! de kár is volt, de vétek is volt a szüleitől, hogy hozzáprédálták ahhoz az országos gazemberhez...

Hitvesem koblát saját becsének érzete kezdte dagasztani és a martirok magasztos megadásával konyította balra a fejét.

— ... szegény Nagysága, még akkor is csalta

az a gazember, mikor az oltár előtt azt esküdte neki, hogy szereti, mert csak a pénzeért vette el...

Ez ugyan nem igaz — gondolta kedves hitvesem — mert nekem — már hogy neki — egyéb vagyonom sem volt, mint egy csomó bányarészvény, a mi akkor se ért semmit, ma sem ér semmit, de hát mit alázkodjunk az ilyennek a szellőztetésével, mit tiltakozunk ellene; ilyenkor megérdemli, még ha azzal gyalázzák is, ami nem igaz.

— ... csalta, lelkem Nagysága, mindig csalta. Az a sok hivatalos utazás, az a sok éjszakai munka, mind szemenszedett csalás volt. Éjszakai munka? a bizony a kártyaasztal mellett; hivatalos kiküldetés? a bizony, a szeretők után való csavargás, míg aztán a Nagysága pénzt végkép elverte...

Hitvesem lehajtja fejét, mint a letört lilium.

— ... oszt' hogy már miből korhelykedni, kártyázgatni, lányokat bolonditgatni nem volt, feltörte a pénztárt...

Hopp! ezt a hitvesem még nem tudta felőlem és ebben némiképp kételkedett is. Közbe is szólt nagy eloquenciájával minden energiájával:

— De hát kiről beszél maga?

— ... kiről, lelkem Nagysága, hát kiről is beszélnek, kiről is beszélhetnék? ennek a kis ártatlannak az apjáról, aki ennek a szerencsétlen anyját tönkretette, akinél ezen a kerek világon nagyobb gazembert még nem akasztottak, arról a drágalátos, arról a gyönyörűség (a feleségemnek a hátán végig futott a hideg) — Stikker-ről.

A feleségem nagyot lélekedett, de mihamar újra gond ütötte, mert eszibe jutott, hogy vannak gunyvevek is, tolvajnevek is a világon, hátha nekem is ilyen nevem ez a — Stikker. Majd végire jár ő a

vannak költve viczinális vasuti törzsrésznegyedekre. —

Társadalmi állásánál fogva a jegyzőnek kellene egy-egy község társadalmi és gazdasági mozgalom lelkének lenni. Hivatása, amit betölt, éppen őt praedesztinálja arra, hogy befolyását gyakorolja a község gazdasági fellendülésére, a közvagyonosodás előidézésére. Nem tisztán bürokratikus feladatok várnak a jövőben sem a jegyzőre, sőt a mi véleményünk szerint a bürokratikus teendőknél háttérbe kellene szorulniok a társadalmi téren való szereplés előtt.

Munkaszünet.

Nem régiben tettük szóvá lapunk hasábjain az 1891. évi VIII. t.-cikket, a mely pihenőt rendel el minden hetedik napra az összes kereskedelmi és iparágakra, — életbe lépése óta igen nagy változásokon ment keresztül, s ma már figyelembe sem veszik azt.

Pedig ez a törvény a humanizmus törvénye, mert sok örökös munkára kényszerített emberre ráerőszakolt annak idején hetenkint egy napi pihenőt.

A kereskedő és iparos áldta érte a kormányt, a mely meghozta azt, mert a nélkül, hogy a verseny neki árthatott, vagy anyagi veszteséggel járt volna, pihenhetett.

A magántisztviselők is örömmel üdvözölték ezt a régen várt törvényt és az alól nem kerestek kibuvót.

Ma már ismét egyik legfontosabb kérdését képezi társadalmi rendünknek a munkanap- és szünet kérdése. Mert a munka — akár szellemi, akár testi tevékenységről legyen szó — észszerű határok közt fizve, élesíti az elmét, edzi az izmokat. Ha pedig túlhatjuk, megtámadja az emberi szervezetet, emésztja az agyvelőt; sorvasztja a testet —

A vasárnapi munkaszünet jótéteménye csak az állami és törvényhatósági tisztviselőkre nem terjed ki egyaránt. És éppen ez okozta a visszás helyzetet. Hogy miért nem gondoskodott a kormány azokról, a kiket a mai kor viszonyainak nem megfelelő jövedelem mellett az anyagi gondok is kifárasztanak, azt megérteni alig lehet.

Közismeretű tény az, hogy minden ember nagyobb munkaerőt képes kifejtetni, ha tudja azt, hogy egy pihenő napja van, a mely teljesen az övé.

Egyformán kívánatos tehát a munkaszünet be-

tartása, mert csak azon a napon tökéletes a pihenés, a melyen úgy a szellemi, mint a testi munka egész nap szünetel, hogy a szünet nélküli munka nyugtól megszabadulva, felüdülhessen, rugékonyságát visszanyerje.

Legvisszatetszőbb a munkaszünet hiánya a kereskedőknél, akiknél már a napi munkaidőt is szabályozni kell. Társadalmunknak egyetlen osztályköre sincs elvonva annyira a művelődést, a szellemi fejlődést elősegítő összejövetelektől, mint a kereskedői alkalmazottak. Meg van ugyan nekik is az a körhelyiségük, ahol alkalom kínálkozik nemes szorakozásra, ismeretök fejlesztésére, de mit ér az, ha szinte hetekig hevernek ott érintetlenül a lapok, a melynek bizony, valljuk be őszintén, az a napi 12—16 órai munkaidő az okozója, mert ilyen munkaidő mellett nem lehet azon csodálkozni, legkevésbé rosszalásunkat kifejezni, hogy ha a hetedik nap délutánját nem a körnek, vagy szellemi szorakozásnak szenteli az a fiatal ember.

És semmi sem bizonyítja jobban a vasárnapi munkaszünet szigorú beállítását, mint ez.

Minden embernek elvitázhatatlan joga, hogy ne csak dolgozzék, táplálkozzék és aludjék, hanem társadalmilag is létezzék. Joga, hogy a munkaidőn kívül annyi ideje maradjon, hogy családjával foglalkozhassék, gyermekeit nevelhesse, társaival érintkezhessek. Így tehát társadalmi szempontból is föltétlen szükséges a maximális munkaidő megállapítása, melyet a főnökök $\frac{2}{3}$ -ad részének kérésére okt. 1-étől a közig. biz. elrendelhet.

Szükséges volna a munkaszünet a közhivatalokban is, mert sok helyt a tisztviselő néha évekig sem juthat pár heti szabadsághoz, noha ő sincs különb anyagból gyurva, mint más ember, noha a folytonos munka az ő szervezetét is megviseli. Itt tehát megváltás volna a szakadatlan munka alól a vasárnapi munkaszünet.

Hisz már egy pár miniszteriumban ez részben keresztül is lett vive, amennyiben vasárnaponként főlvaltva egy-egy tisztviselő napos szolgálatot tart, aki az elődázhatatlanul sürgős ügyeket elintézi; így aztán a hivatal sem szenved hátrányt, a tisztviselő pedig élvezetében jut annak a törvény által ígért jognak, a mely ma már mindenkinek kötelességévé teszi a pihenést.

Ha a hivatalokra is kiterjesztik a munkaszünetet, nem botránkozik meg ezen senki, mert a méltányosság is hallgatást parancsol, de különben is belátja mindenki, hogy csak igazságot szolgáltatnak

azzal a tisztviselőnek, mikor a törvény végrehajtásánál egyenlő mértéket alkalmaznak, mert a törvény egyoldalú nem lehet, a társadalom egyik-másik osztályának kiváltságokat nem osztogathat.

Bizonyos, hogy az államra nézve semmi hátránnyal nem járna, ha a vasárnapi munkaszünet az állami hivatalokba is általánosan bevezetnének, és a hivatalnokok is részesülhetnének a vasárnapi munkaszünet áldásában, mert valóban áldás, jótétemény lenne ez az egy napi pihenő.

A méltányosság fokozza a becsvágyat, a pihenés a munkaerőt. A tisztviselő a szünet után jókedvvel és szorgalommal igyekszik a vasárnapi pihenés miatt esetleg összegyűlt munkát feldolgozni, s nem telik el minden tollvonás keserűséggel.

Igy aztán meg lesz czáfolva a hivatalokban is az a merész állítás, hogy a tisztviselő fehér rab-szolga, akinek szakadatlanul dolgozni kell felelősséggel, megszakítás nélkül.

Nagyon eljött az ideje, hogy a már feledésbe ment 91. XIII. t.-cikk ismét szigorúan alkalmaztassék, s kiterjesztessék az állami és törvényhatósági tisztviselőkre is.

Ujdonságok.

Lapunk mai száma tekintettel a szombatra eső ünnepre, rendes megjelenése idejétől eltérőleg, egy nappal korábban jelent meg.

Kinevezés. Az igazságügyminiszter *Bartók Gyula* kir. aljegyzőt, a helybeli kir. törvényszékhez jegyzővé nevezte ki.

Udvarhelyvármegye költségvetése. Udvarhelyvármegye költségvetése az 1901. évre elkészült s azt *Németh Albert* főszámvevő a folyó hó 1-én tartott áll. választmányi gyűlésén ismertette. E szerint a szükséglet korona értékben: Tisztviselő-, segéd- és kezelőszemélyzet fizetése és lakpénze 114011.—. Szolgaszemélyzet ruházata 1200.—. Hiv. helyiségek és fogházak bére 800.—. Irodai szükségletek 9529.—. Napdíjak és utiköltségek 4840.—. Épületek fentartása 954.—. Egyéb rendszeresített kiadások 65682.—. Raktartási költségek 33918.—. Előre nem látható kiadások 4844.—. Székházépítésre felkölcsönzött 332000 korona részbeni törlesztésére 3200.—. Összesen 146834.—. A fedezet: Állami javadalmazás 131682.—. Alapok járuléka 4175.—. Különbféle bevételek 110.—. Térítmények 600.—. Összesen 136567.—. A mutatózó hiány tehát 10267 kor. Az állandó választmány

dolognak, mert a férfiakról minden rosszat föl lehet tenni, még ha reverendában járnak is. Azt mondja hát vizsgálóbírói szigorú arccal és fufangos hangon Dudásnének:

— De, lelkem, ki az a Stikker?

— Szent atyám, ne hagyj el — feleli Dudásné — hát a Nagysága még azt se tudja? hát az a harminczhárom próbás gazember, az a kasszabetörésért kurrentált — adópénztárnok.

No, ebbeli minőségem felől nem tudott semmit a lelkem hitvesem, hát ez a fölfedezés nem bántotta, de a kíváncsiságát annál jobban fölkelte.

— Hát ez a gyerek kié? — kérdi erélyesen.

— No hát a Stikkoré — mondja Dudásné még erélyesebben.

— De hát akkor miköze hozzá az én uramnak?

— Mi köze? hát az a köze, hogy ennek az anyja — Váczi Gizi.

Megint homály. A hitvestárs dühbe jön, rá rivall Dudásnéra:

— Hát szeretője volt az én uram Váczi Gizinek?

— Dehogy volt, dehogy volt, bár az lett volna, most ez a kis ártatlan nem hemzsegne itt koldusan, apátlan, anyátlan.

— De hát akkor mi a poklok fenekének hozta ide ezt a porontyot? — mondja a hitvesem olyan hangon, mint aki illuzióban csalódott. (Ez a férjgazsági tőke már megint fuccsba ment.)

— Hogy minek hoztam? hát nem tudja a Nagysága? Hát mikor a lelkem Gizi Nagysága haldoklott, tudja Nagysága, hát nagy bizodalmas asszonya voltam neki mindig, mert mikor ez a kis ártatlan a világra jött, bár ne is jött volna, akkor is én voltam körülötte...

— Aha — gondolja gyöngéd hitvesem — tudós asszony lesz Dudásné asszonyom.

— ... hát azt mondta a lelkem Gizi Nagysága, mert érezte, hogy azután a gazember ura után való busulásába már nemsokára belehal: Dudásné lelkem, mert mindig így szölingatott, áldja meg a

jó Isten azt a jó lelkét a másvilágon, tudja, hogy nincs semmim, csak az a pár rongyom, ami utánam marad, meg azután nincs is senkim, mert az apám, rokonai közül, aki Csehországból szakadt ide, soh'se ismertem senkit, az anyámat meg szülei, hogy keleti görög létére pápistához ment férjhez, kitagadták, hát az anyám után való rokonságból se ismerek senkit, hát senkim sincs a nagyvilágom; apám is meghalt, anyám is; de volt az én kedves apámnak egy jó barátja, Rétalján lakik, ha még megvan; a lelkem Nagysága ura nevét mondta, hogy az volna az a jó jó barát; igaz, hogy nem érdemlek tőle semmi jóindulatot, mert amióta Rétaljáról most öt estendeje elszakadtunk, se apám, se anyám, se én magam nem irtunk neki egy sort se, de ő tisztaszívű jó ember; szegény ember ugyan — úgy mondta — pénze nincs, de van szive; hát adja el, Dudásné lelkem, ami kis rongyom marad holtom után, így hagyakozott, tegye pénzzé, ozt' elégítse ki magát belőle, ozt' ami még megmarad, vegyen belőle vasuti jegyet, üljön fel a vonatra, menjen el Rétaljára, mondja el minden dolgomat, minden szerencsétlen sorsomat, hogy én ezt a kis árvát a haló ágyamon ráhagytam; ne haragudjon, de nem volt kire hagynom, mert senkim sincs rajta kívül, meg a jó Istenen kívül; hogy jusson eszébe, gyerekkoromba hogy szeretett engem, meg az én szegény jó anyámat, ozt' ne hagyja el-sikkadni ezt a kis apátlan, anyátlan árvát, akinek a nagyvilágom senkije senkije sincs; ozt' mikor ezt elmondta, meghalt; pedig nem is volt még egészen tizenhét éves; ozt' én eltemettetem, pedig magam is szegény vagyok; ha látta volna a Nagysága, hogy sirt, mikor utoljára megcsókolta ezt a kis ártatlant, meghasadt volna a szive, az enyim is csak egy szikrán mult, hogy meg nem hasadt, pedig én vén asszony vagyok, sok szomorúságot láttam, sokhoz szoktatott a jó Isten, másnál is, meg mag...

Itt elakadt a szava a nagy sirástól a jó Dudásnének; de sirt már az én hitvesem is és könnyezve csókoltatta, könyeivel fűrésztötte a kis árva két arcát ép úgy, mint a váláskor az — édes anyja.

A köny pedig megkönnyebbit és föleml.

Meg volt már törve a jég szívében a kis ártatlan sorsa javára, mert megsajnálta, részvétet érzett iránta, csak az anyagiak fölött való aggodalom gyötrötte még a szívet. Most is sokan vagyunk, most is nehezen élünk, hogy élünk, ha még egygyel többen leszünk? Mert ép oly megfontolt asszonyosság, a milyen könnyű gondolkodásu, jószívű, de optimista az ura; könnyelműen terheket vállalni nem szeret, mert meggyőződése, hogy ha vállalta, ha ég, föld összeszakad is, azoknak — úgy amint illik — eleget is kell tenni, hát még aggodalmi voltak.

— De mondja csak, Dudásné lelkem, ki lehetett az a Váczi, a szegény Gizi apja? hisz az én uramnak soha ilyen nevű barátja nem volt; meg azt is mondta, hogy itt laktak, hát nekem csak tudni kellett volna felőle, miféle ember volt?

— Hát lelkem nagysága, azt mondogatta a szegény Gizi nagysága, hogy hivatalnok, hogy valami direktciónál dolgozott, de soh'se laktak soká egy helyen, itt se, mert lökdösték őket hol ide, hol oda, mint ahogy a hivatalnokokat szokták.

— Váczi? Váczi? — tűnődik a kedves hitvesem — Váczi? nem volt annak azelőtt más neve?

— De biz olyanformán lesz — hagyja helybe Dudásné asszonyom.

— Mi volt hát?

— Várjon csak a Nagysága, mondta azt egyszer nekem a szegény Gizi nagysága, mindjárt eszembe jut. Valami olyan zsidóforma név. Vályog: Nem. Vájjer: Az se. Az Isten pusztítsa el, hisz a nyelvem hegyén van. Vájberg: Az se. No már csakugyan nem tudom, nem tudom, nem jut eszembe. Vadman — kiáltott föl hirtelen hangosan úgy, hogy belerezdült az ablaküveg.

— Vadman Gizi — szólt életpárom olvadó hangon — jó barátja volt szegény apja, mig itt élt köztünk, az uramnak, Gyere te kis bolond — szólt a porontynak, megcsókolta a piros orcáját s ezzel rányomta a pecsétet árva sorsa elintézésére, ezzel megtörtént az — örökbefogadás.

határozati javaslata az, hogy a törvényhatóság felirat útján kérje a belügyminisztert a költségvetés szerinti 10267 kor. hiányának elenyésztetése céljából az állami pótvadalmazást megfelelőleg emelje föl. A költségvetési sommázat a törvényhatósági bizottság tagjainak már megküldött; ugyanakkor lett kiküldve a vármegye házipénztári hivatala által az alispáni felügyelet alatt álló különböző pénzalapok 1899. évi forgalmáról szerkesztett zárszámadások zárlatai is.

A király köszönete. Országszerte fényesen ünnepelték meg ő Felsége 70-ik születésnapját. A királynak erre adott és a magyar nemzethez szóló megleghangú köszönete jóleső érzéssel töltötte el minden igaz hazafi keblét, mivel így ő hozzá arról a helyről még nem szóltak. A király köszönő iratában annak adott kifejezést, hogy ezen legbensőbb köszönete még a legtávolabbi kunyhóba is eljusson. A köszönő iratot tehát minden törvényhatóságnak nagyszámmal küldték meg s most országszerte ezen logfelsőbb kézirat borítja el a falakat, tanubizonyosságot téve királyunk önzetlen szeretetéről, jóakarataról.

Darányi miniszter Erdélyben. Darányi miniszter — mint mult számunkban már említettük — leutazott Erdélybe, hogy megtekintse a telepítés céljaira megvásárolt birtokokat. Rövidke hír és mégis mily sokat mondó! A földmívelési miniszter most a magyar állam 1000 éves korában újra kezdi a honfoglalást! Vásárol nagy- és középbirtokokat, hogy azokra székelyeket telepítsen. Mily kedvesen hangzik ez a magyar ember füleibe! Végre tehát megkezdődött az egységes magyar állam felbomlási processzusának feltartóztatása — megkezdődött pedig a legveszélyeztetettebb pontokon, Erdélyben! A magyar közvélemény már régóta nyugtalanodott a fölött, hogy nemzetiségi vidékeken, hol az állam összetartó ragaszát a nagy- és középbirtok szolgáltatja, pusztul a nagy és középbirtok és helyébe nem lépnek oly elemek, amelyek az állam egységének további megmaradását garantiroznák. Erdélyben Romániából soutenirozott bankok vásárolták össze az eladásra kerülő nagy- és középbirtokokat, hogy a magyar állameszme iránt barátságosan éppen nem viseltető románoknak engedjék át. Akié a föld, azé az ország! Ezt mondotta ki Széll Kálmán a szegedi gazdakongresszuson és a magyar miniszterelnök szájából kimondott e szavak nem maradhatnak röpké szavak, azoknak súlyt éppen az kölcsönözött, hogy a magyar kormányelnök mondotta ki ezeket. Egy év eltelt azóta s ime az első tények! S mennyire megnyugtatók! Az ország sorsán aggódó hazafiak már régen érezték azt, hogy ez így tovább nem mehet. Az ezeréves magyar állam alapjaiban rendül meg, ha a földeket nem magyarok szerezhetik és szerzik is meg, a magyar nép pedig kivándorolni kénytelen. Mennyi tentát pazaroltak el már évtizedek óta a székely kivándorlásról! Mennyi mindent próbáltak annak megállítására! Próbálkoztak iparral és egyebekkel. Majdnem eredménytelenül! Az erdélyi birtokvásárlásokkal az első határozó lépés a telepítések nemzeti jellegű megoldása irányában megtörtént. Amit most kívánunk az, hogy a kezdett munka ne maradjon kezdetnél, hanem szívós kitartással legyen folytatva. Előre így a megkezdett uton!

Szomorú évforduló. Holnapután, 10-én lesz évfordulója annak a gyásznak, a fájdalomnak, a rezignált szomorúságnak, hogy a királynét, Erzsébetet megölték. Még most is, ilyen hosszú idő után borzalom fut rajtuk keresztül, ha visszaemlékezünk arra a rettenetes estakonyi órára, mikor két éve lesz meghozta a táviró a szörnyű hírt: meghalt Erzsébet királyné! Két év, két hosszú év telt azóta, hogy a legnemesebb szív megszűnt dobogni és az élet, a kegyetlen prózai élet máris teljesen napirendre tért fölötté. Pedig e gyászt érezni fogjuk minden időkig s tanuságot fog róla tenni a história, melynek komor feketeségében is ragyogó lapja lesz, mely a nagy nemzeti gyászról fog regélni.

Halálozás. Folyó hó 3-ikán hunyt el Aradon Györffy Antal ny. kir. törvészéki irodavezető, 65 éves korában. Hült tetemét f. hó 5-én helyezték örök nyugalomra városunkban a ref. temetőben.

Új megyei pótadó. Dr. Damokos Andor alispán a napokban értesítette a törvényhatósági bizottság tagjait, hogy a f. hó 17-én tartandó rendes közgyűlés elé az 1901. évre a vármegyeház költségének fedezésére 3% és a tisztai nyugdíjalap költségvetésébe mutatkozó hiány fedezésére 2% pótadó kivetése iránt tett előterjesztést.

Korai dér. Még a mult hét elején valódi kani-

kulai melegben izzadtunk s pár napra azután a nálunk augusztus végén vagy szeptember elején jelentkezni szokott deret meghozta szeptember elseje, mely ha nem is nagyon káros, de látható nyomokat hagyott az indás növények levelein és remélve, hogy Falb urnak szeptemberre szóló időjósatai be nem teljesednek, talán még számíthatunk további dérnélküli annyi melegre, mennyi gyümölcstermésünk megérésére szükséges.

Az aszfalt-bizottság ma délután 3 órakor, a tanácsház nagytermében gyűlést tart.

Udvarhelyvármegye igazoló választmánya a legtöbb adót fizető megyebizottsági tagok 1901. évre érvénynyel bíró névsorának megállapítása s az e tárgyban beérkezett kérések elbírálása céljából e hó 11-én d. u. 3 órakor a vármegyeház kis tanácskozási termében ülést tart, mely ülésre az érdekeltek megjelenni jogosultak. Dr. Nagy Samu ig. v. elnök.

Az iskolai beiratások. Városunk tanintézetében 1-én kezdődtek meg a beiratások. A városunkba érkező ifjuság és a kisérétül jövő szülők pezsgő életet varázoltak egyszerre a kihalt utcákba. Dacára a nagy jövés-menésnek, az utcáknak nem volt vásári képe, s az inkább a sok csinosan felöltöztetett gyermekkel, ünnepies hangulat benyomását keltette. A beirt tanuló ifjuság száma a mult évihez képest szaporodást mutat, a mit mindenesetre a jó hírnévnek örveendő intézeteinknek kell tulajdonítanunk, mert ma már minden városka rendelkezik egy-két középiskolával, a mi természetesen a növendékek nagy megoszlását kellene magával hozza. Az állami főreáliskolánál is, a hol az utóbbi pár év óta a növendékek száma évenként egy nehánnyal apadt, az idén a mult évihez képest szaporodás mutatkozik, a mi kétségtelenül amellet tesz bizonyosságot, hogy már ma a szülők nem óvakodnak gyermekeiket a reáltudományokban kiképeztetni, a mely tartózkodás természetesen minden komolyabb alapot nélkülözött. A növendékek száma a R. kath. főgymnasiumban a legnagyobb, amennyiben az összes létszám 297; az idéni gyarapodás 11. A ref. kollegiumban szintén 6-al gyarapodott a tanulók száma. Az egyes intézetekben különben az eredmény osztályonként kimutatva a következő:

Az állami főreáliskolában: I.: 19, II.: 18, III.: 16, IV.: 20, V.: 15, VI.: 16, VII.: 16, VIII.: 20; összesen 140, szaporodás 5.

A róm. kath. főgymnasiumban: I.: 67, II.: 48, III.: 43, IV.: 41, V.: 19, VI.: 23, VII.: 25, VIII.: 31, összesen 297, 11 több, mint a mult tanévben.

Az ev. ref. kollegiumban: I.: 31, II.: 43, III.: 34, IV.: 35, V.: 30, VI.: 24, VII.: 22, VIII.: 21; összesen: 240, 6-tal több, mint a megelőző év elején.

A kir. állami felsőleányiskolában: I.: 35, II.: 33; összesen: 68, ugyanannyi, mint a megelőző évben.

Az állami kö- és agyagipari szakiskolában: I.: 17, II.: 11, III.: 10, IV.: 10; összesen 48.

A városi el. fuiskolában: 1: 56, 2: 49, 3: 32, 4: 37, 5: 14; összesen 188, amely még nem végleges szám, mivel a beiratkozás még folyik.

Az ev. ref. leányiskolában: 1: 23, 2: 20, 3: 18, 4: 14, 5: 15, 6: 15; összesen 105.

A róm. kath. leányiskolában: Előkészítő oszt.: 39, I.: 50, II.: 38, III.: 35, IV.: 19, V.: 15, VI.: 19. A beiratás még foly.

A róm. kath. fuiskolában: I.: 30, II.: 14, III.: 17, IV.: 23. A beiratás még foly.

Törvényhatósági közgyűlés. Udvarhelyvármegye törvényhatósági bizottsága, mint régebben említettük, f. hó 17-én tartja III. évnegyedi r. közgyűlését. A tárgysorozatot, illetve meghívót dr. Damokos alispán a napokban küldi szét a törvhat. biz. tagoknak, a melyben, mint említettük, a nyugdíjalapra 2%-os, a megyeház építési céljára elvileg már engedélyezett 3%-os pótadóra nézve tesz előterjesztést. A tárgysorozat első pontját a jövő év költségvetésének tárgyalása képezi, azután pedig kormányrendeletek, hivatalos előterjesztések, választás (az előlépés folytán megüresedett árvászéki ülnök állásának választás útján való betöltése), szabályrendelet, községi ügyek, átiratok és kérvények következnek 54 pont alatt.

Temetőkeri rongálások. Mindössze egy éve mult, hogy hosszasan, részletesen foglalkoztunk temetőkereteinknek mizerábilis voltával s azok ellen teendő óvintézkedésekkel. Egy éve mult annak, hogy kifejeztük a közönség régi ohaját s azt így természetesen még az illetékos körök is szívesen vették. Azonban mindez ideig szigorú intézkedés nem lett téve vagy ha lett is, azt nem hajtják végre. Ujra panaszszal állunk elő, mivel hogy a viszonyok sem-

mit sem javultak, amellet bizonyít az az ujabban hozzánk bejelentett botrányos vandalizmus, amelyet az elmult héten követtek el a ref. temetőben, anélkül, hogy az illetőnek bárkit is felelősségre lehetett volna vonnia. Azt hisszük, hogy a temetőpásztornak volna az kötelessége, hogy az ilyen esetekről felvilágosítással szolgáljon s azokat elkövetésük után azonnal bejelentse. Valóban elszomorító képet nyujtanak az ilyen esetek, hogy azok a fák, kövek, kerítések és virágok, amelyeket a kegyelet állított föl azoknak, akik talán mindenkéül kedvesebbek valának, olyannyira ki vannak szolgáltatva, a nevetlen, ripók népségnek. Ismételten kérésrel fordulunk az intéző körökhöz, hogy az alapos rendezést megelőzőleg is a temetőőröket a legszigorubb és legerélyesebb ellenőrzésre sziveskedjenek utasítani.

Az erdélyi magyar közművelődési egyesület a mai napon tartja közgyűlését Kolozsvárott. Az egyesület évi jelentését a következőkben ismertetjük: Az egyesület vagyona 2.583,606 kor. 89 fillér. Az ujabban bejelentett s tárgyalás alatt álló hagyatékokkal, melyek értéke együtt kitesz 248,308 kor. 80 fillért: az Emke kész és várható vagyona ma már jóval tulmegy a három millió koronán. Tagjainak száma az új alapszabályokkal megindított gyűjtéssel legszebben növekedik. Belépett a mult közgyűlés óta 30 alapító 7000 kor., továbbá 1141 rendes tag 46,714 kor., együtt 1171 új tag 53,712 kor. kötelezettséggel, A régi alapszabályok szerint tagok: 78 örökös, 1989 alapító, 7294 rendes és 1778 pártoló, együtt 11,139. Az Emke a helybeli kö- és agyagipari szakiskolához évi 280 kor. ösztöndíjat ad.

Szerkesztői üzenetek.

Kéziratok nem adatnak vissza. — Névtelen levelekre nem válaszolunk.

W. H. A 6536/81. számú magyar Vörös-kereszt sorsjegyet 13 koronával huzzák ki.

Iparos. H. A magyar kormány megtette az első lépést a hazai ipar felkarolása érdekében s nem szenved kétséget, hogy ez első lépést az iparfejlesztési akció terén számos intézkedés fogja követni. Mindent azonban még a tervezés terén sem várhatunk a kormánytól, sőt a fontos ügynek csak kárára válnék, ha az iparfejlesztési akciót egészen a kormány vállaira hárítanók s azt követelnők tőle, hogy gondolkodjék helyettünk is.

Nemcsak kívánatos, de feltétlenül szükséges is ennélfogva, hogy az iparfejlesztés nagy munkájában részt vegyen minden erre hivatott tényező; eszmékre, tervekre van szükség, ezeket várjuk a helyzetet ismerő, gyakorlati gondolkodású férfaktól. Minden eszmét persze nem lehet elfogadni vagy nem lehet egyelőre realizálni, de minél több a projektum, annál inkább válogathatunk azok sorából. Egy ilyen eszmével lépett elő Wolff Károly dr. orsz. képviselő. Szász ember, aki azonban e tegről tiszta magyarsággal megirt röpiratában elvitathatatlannul közérdekű eszmével lép fel. E röpiratnak, illetve emlékiratnak az a tárgya, hogy mozdítsák elő az erdélyi részekbe nem osztrák, hanem németországi iparosok és iparvállalatok betelepülése. Lesznek kétségkívül elfogult emberek, akik a fent leirtak elolvasása után minden kedvüket elvesztik és sovinsztikus ítélettel sujtják látatlanban a szász képviselő iparfejlesztési projektumát, csak hogy mi közérdekű ügyek taglalásánál nem azt kérdjük, hogy ki írta az előttünk fekvő tervezetet, hanem azt mérlegeljük, hogy mit irt.

Semmi kifogásunk nincs és nem is lehet az ellen, hogy igénybe vegyük a külföldi tőkét s természetesen az ellen sem, hogy az itt elhelyezhető idegen tőke tisztességesen gyümölcsözzön a tőketulajdonosok javára. De már az ellen határozottan szót emelünk, hogy iparfejlesztési akciónkat akár egészben, akár csak részben is külföldi banknak szolgáltatassuk ki s annak kényére-kegyére bizzuk a magyar ipar fejlődését. Idáig elmennünk nem szabad; az iparfejlesztési akció fonalát nem adhatjuk ki kezeinkből, mivel ezen akció bérbeadásának nemcsak gazdasági, de politikai szempontokból is igen káros következményei állhatnak elő. Kezeinket sem az iparfejlesztés, sem más gazdasági akció terén megkötni nem engedhetjük s önrendelkezési jogunkról már csak azon közelfekvő okból sem mondhatunk le, mert megtörténhetnék, hogy amaz idegen bank csupa külföldi munkást importálna, midőn aztán Magyarország nemcsak az iparfejlesztési akció gyümölcsseitől esnek el, de polgárai a keresettől is elesnének.

Azt hisszük azonban, hogy ugy ezen, valamint más hasonló iparfejlesztési projektum eme, ránk nézve hátrányos módzat nélkül is megvalósítható. Az idegen tőke, legyen az német, belga, francia vagy angol, nem dicsőséget, befolyást és uralmat, hanem hasznót, gyarapodást keres és ha ezt megtalálja, szívesen lemond a rendezés, szabályozás terén való szereplésről, feltéve természetesen, hogy a tőke biztonsága tekintetében a kellő garanciák megvannak.

K. J. H. A tanév küszöbén vezércikket N. betűvel Nosz Gusztáv, lapunk dolgozó társa, főreáliskolai tanár írta.

A. K. P. A bejegyzés 21 korona bélyegbe kerül és gyakorlati haszna főleg a könyvek bizonyító erejében és a bírói kompetencia megállapításában van. Azt, hogy üzlete a kisipar körét meg nem haladja, igazolhatja helyhatósági bizonyítvány-nyal vagy adókönyvvel.

D. J. H. Azon közhivatalnok, ügyvéd, orvos, sebész, gyógyszerész, szülésznő, aki valamely család vagy személy jó hírnevét veszélyeztető és hivatalánál, állásánál vagy foglalkozásánál fogva megtudott, vagy reabizott titkot, alapos ok nélkül másnak felfedez: vétséget követ el s a sértett fél indítványára három hónapig terjedhető fogházzal és 2000 kor.-ig terjedhető pénzbüntetéssel büntetendő. (1878. évi V. t.-cz. 325. §)

Nyiltér.***László és Társa**

elsőrendű angol férfi-szabók.

Budapest,
Dorottya-utca 7.London,
9. Cork. street.

Különleges genre angol szövetekben.

A nagyérdemű közönség b. figyelmébe ajánljuk, hogy a cég egyik képviselője jövő hét folyamán Székelyudvarhelyre a szövetgyűjteménnyel megérkezni fog.

Kívánatra mintákat bérmentve.

* E rovatban foglaltakért felelősséget nem vállal a Szerk.

Nyomatott Becsek D. Fia könyvnyomdájában.

Egy alig használt, kitünő szerkesztű valódi angol Helical Premier Bicsikli eladó. — Csim e lap kiadóhivatalában meg tudható.

442—1900.
vh. szám.**Árverési hirdetés.**

Alulirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a sz.-udvarhelyi kir. törvényszék 1899. évi 3798. sz. végzése következtében dr. Václavik Ferencz ügyvéd által képviselt Oláhfalvi és homorómenti takarékpénztár javára Józsa Mózes Gothárd és t. almási l. ellen 90 kor. s jár. erejéig 1899. évi október hó 30-án foganatosított kielégítési végrehajtás utján lefoglalt és 642 koronára becsült következő ingóságok, u. m.: I. Deák Ferencz boérnál 2 ló és 2 szekér; II. Józsa Mózes Gothárdnál 2 ló, 2 szekér, 2 lóhám, 2 odor széna és 20 véka törökbuza nyilvános árverésen eladottnak.

Mely árverésnek az oklándi kir. jbiróság 1899. évi V. 164/1. sz. végzése folytán 90 kor. tőkekövetelés, ennek 1899. április 24. napjától járó 6% kamatai, $\frac{1}{3}\%$ váltó díj és eddig összesen 102 kor. 60 fillérben bíróilag már megállapított költségek erejéig Homoród-Almásan alpereseknél leendő eszközzésére 1900. évi szeptember hó 13. napjának délelőtti 8 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is el fognak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le- és felülfoglaltatták s azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t.-cz. 120. §. értelmében ezek javára is elrendeltetik. Kelt Oklándon, 1900. évi augusztus 27-én.

Pollák Ignác,
kir. b. végr.Szám 3326—1900.
tlkvi.**Hirdetés.**

A székelyudvarhelyi kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, hogy k.-oláhfalvi Molnár Ágoston végrehajtónak, ismeretlen helyen tartózkodó Dobos Monika Márton Imréné (k. dr. Bedő Sándor által) végrehajtást szenvedő ellen 264 kor. s járuléki kielégítése végett ezen kir. törvényszék területéhez tartozó k.-oláhfalvi 98. sz. tjkvben 6/80 részben alperes Farkas Erzsébet Dobos Mihályné társulajdonos nevére 50/80., Dobos Keresztes, Dobos Mária, Ábrám Mártonné, kisk. Dobos András nevére 6/80., Dobos Teréz férj. Sebestyén Ferenczné, Dobos Ágnes férj. Sándor Andrásné, Dobos Péter, Dobos Ferencz, Dobos Veronika, Sebestyén Jánosné, kk. Dobos Dávid javára 6/80., Dobos Magdolna György Ignáczné, Dobos Mártha férj. György Dánielné, Dobos József, Dobos Klára javára 6/80., Márton Mária, Simó Györgyné javára 6/80 részben irt A+ 114/1. hrsz. ház és beltelek 160 kor., 757. hrsz. ingatlan 34 kor., 846b/2. 40 kor., 1015b, 1016. 30 kor., 1735/1. 20 kor., 1967/3. 14 kor., 2350/5. 30 kor., 4586/2. 16 kor., 4599. hrsz. ingatlan 10 kor.; továbbá a k.-oláhfalvi 100. sz. tjkvben alperes Dobos Monika Márton Imréné nevére 3/8., társulajdonos Dobos Gergelyné Pálint Julia nevére 5/8 részben irt A+ 115. hrsz. ház és beltelek 160 kor., 333/2. hrsz. kert 16 kor., 343/1. hrsz. kert 10 kor., 756. hrsz. ingatlan 18 kor., 760. 20 kor., 846a/1. 30 kor., 1015/3. 6 kor., 1019. 20 kor. 1737/2. 8 kor., 1967/4. 6 kor., 2080. 10 kor., 2350b. 12 kor., 4343/1. 18 kor., 4600. hrsz. ingatlan 10 kor. és pedig a Dobos Mária 3/8 r. nek 1/4-ére Dobos Gergelyné javára bekebelezett haszonélvezeti jog sérelme nélkül, k.-oláhfalvi 633. sz. tjkvben A+ 1. sz. fűrészmalomból Dobos Monika, Márton Imréné jutaléka 6 kor., k.-oláhfalvi 639. sz. tjkvben + 1 rsz. fűrészmalomból Dobos Monika, Márton Imréné jutaléka 6 kor. kikialtási árban külön-külön testenként az 1900. évi október hó 10. napján délelőtti 9 órakor K.-oláhfalva község házánál mngtartandó nyilvános árverésen a legtöbbet ígérőknek elfognak adatni.

A venni szándékozók a becsárnak 10%-át készpénzben vagy óvadékképes papirban kötelesek a kiküldött kezébe letenni.

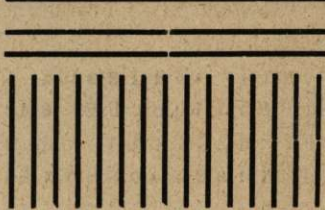
Az árverés további feltételei a hivatalos órák alatt ezen kir. tlkvi hivatalnál megtekinthetők.

A kir. törvényszék, mint tlkvi hatóság.

Székely-Udvarhelyt, 1900. évi június 6-án.

Demény F.

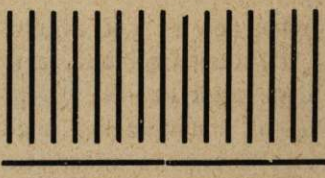
kir. tszéki egyes bíró.

Egy kitünő hegedű

eladó.

Csim a kiadóhivatalban.

Sz 3584—1900.
tlkvi.**Hirdetés.**

A sz.-udvarhelyi kir. törvényszék, mint tlkvi hatóság részéről közhírré tétetik, hogy Udvarhelymegyei takarékpénztár végrehajtónak, korondi Vas Mihály végrehajtást szenvedő ellen 3201 kor. s jár. kielégítése végett ezen kir. törvényszék területéhez tartozó, a korondi 1144 sz. tjkvben felében alperes Vas Mihály, másik felében neje, társulajdonos Simén Lina nevére irt A+ 559., 560. hrsz. 1600 kor., 557., 558a, 558b 184 kor., 752. 36 kor., 7547/1. 4 kor., 7544., 7545. 50 kor., 1702/2. 10 kor., 1582., 1583. 88 kor., 10140., 10141. 234 kor., 7393. és 7395. hrsz. 8 kor. kikialtási árban az 1881. évi LX. t.-cz. 156. §-a értelmében, és pedig a 10140., 10141. hrsz. fekvőre Biró Sára javára bekebelezett haszonélvezeti jog sérelme nélkül; továbbá a korondi 1254. sz. tjkvben Vas Mihály nevére irt A+ 10136. hrsz. 8 kor., 1370, 248 kor., 1546. 466 kor., 3956. 118 kor., 7412. 88 kor., 7688. 88 kor., 7961. 140 kor., 8472., 8473. 62 kor., 8624., 8714. hrsz. 496 kor.; 1401. hrsz. tjkvben Vas Mihály nevére irt A+ 2621. hrsz. 24 korona és pedig a C/1. alatti özv. Máthé Julia javára bekebelezett $\frac{1}{4}$ részbeni haszonélvezeti jog sérelme nélkül; 45. sz. tjkvben A+ 1. rszámú legelőből Vas Mihály illető jutalék rész 4 kor.; 179. sz. tjkvben + 1. sorból Vas Mihályt illető jutalékra 8 kor., 959. sz. tjkvben felében alperes, másik felében neje Simén Lina nevére irt + 2625., 2625a hrsz. 36 kor. kikialtási árban az 1900. évi október hó 11. napján d. e. 9 órakor Korond község házánál megtartandó nyilvános árverésen a legtöbbet ígérőknek el fognak adatni.

A venni szándékozók a becsárnak 10% át készpénzben vagy óvadékképes papirbau kötelesek a kiküldött kezébe letenni.

Az árverés további feltételei a hivatalos órák alatt ezen kir. törvényszék telekkönyvi hivatalánál megtekinthetők.

A kir. törvényszék, mint tlkvi hatóság.

Sz.-Udvarhelyt, 1900. június 21-én.

Simó,

kir. tszéki egyes bíró.

Sz 4651—1900.
tlkvi.**Hirdetés.**

A székelyudvarhelyi kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, hogy a m. kir. kincstár végrehajtónak, Korond község végrehajtást szenvedő ellen 142 kor. 18 fillér s jár. kielégítése végett ezen kir. törvényszék területéhez tartozó, Atyha községében fekvő 429. tjk. A+ 3., 4. rsz. fekvőkre az 1900. évi november 10-ik napján d. e. 9 órakor Atyha községében megtartandó nyilvános árverésen a legtöbbet ígérőknek el fognak adatni.

A venni szándékozók tartoznak a becsárnak 10%-át készpénzben vagy óvadékképes papirban a kiküldött kezébe letenni.

Az árverés további feltételei a hivatalos órák alatt a tlkvi hatóságnál tekinthetők meg.

A kir. törvényszék, mint tlkvi hatóság.

Sz.-Udvarhelyt, 1900. augusztus 17-én.

Mihály,

kir. tszéki egyes bíró.

Ifj. Rápolyi Károly len, kamuka (damaszt) és pamut műszövedéjében egy tanonez azonnal felvétetik.

100—300 frtig

havonta megkereshető bármely foglalkozásu egyének által, biztos és becsületesen, tőke és risico nélkül, hatóságilag engedélyezett állampapírok és sorsjegyek eladásával az ország minden helyiségében. Ajánlatok „Könnyű kereset” czimen Singer Gyula hirdetési irodájába, Budapest VI., Sziv-u. 56.

Bérlet.

Székely-Udvarhelyen, a Szombatfalvi-utcában 253. házszám alatt lévő emeletes köházam, kerttel, udvarral és az összes melléképületekkel együtt, 1901. április hó 24-től számitandó 3—6 évre bérbeadó.

Az évi bérösszeg: 730 (hétszázharmincz) o. é. forint vagyis 1460 (egyeznégyszázhatvan) korona.

Segesváron, 1900. augusztus 30-án.

Sebesi Ákos,

kir. közjegyző.

Makulatura papiros métermázsánként 7 forintért kiadóhivatalunkban eladó.

Richter-féle

Horgony-Pain-Expeller

Liniment. Capsici comp.

Ezen hírneves házi szer ellenállt az idő megpróbálásának, mert már több mint 30 év óta megbízható, fájdalomcsillapító bedörzsölésként alkalmaztatik köszvénynél, oszónál, tagzsárgatásnál és meghűléseknél és az orvosok által bedörzsölésekre is mindig gyakrabban rendeltetik. A valódi Horgony-Pain-Expeller, gyakorta Horgony-Liniment. elnevezés alatt, nem titkos szer, hanem igazi népszerű házi szer, melynek egy háztartásban sem kellene hiányozni. 40 kr., 70 kr. és 1 frt. üvegenkénti árban majdnem minden gyógyszerertárban készletben van; fő raktár: Török József gyógyszerésznél Budapesten. Bevásárlás alkalmával igen óvatossá legyünk, mert több kisebb-bérbétkü utánzat van forgalomban. **Ki nem akar megkárosodni, az minden egyes üveget „Horgony” védjegy és Richter-czégjegyzés nélkül mint nem valódit utasítsa vissza.** RICHTER F. AD. és Társa, RUDOLSTADT. * cs. és kir. udvari szállítók.

***** Uj czukrászat a Budapest-szálloda éttermében! *****

Van szerencsém a n. é. közönséget értesíteni, hogy mai naptól kezdve naponta friss tésztákat, tortákat és többféle czukrászsüteményt tartok készletben. Előleges megrendelések kiváló gondtal és mérsékelt árban teljesítenek, ugyszintén fagyaltot is kívánatra bármikor készítek.

Teljes tisztelettel

Müller Károly (Budapest-szálloda.)

***** Mindennap friss tészták! *****